Він хмари рукавом розмаяв,
Піднявшись хвилями вершин,
Окучерявлений Китаїв,
Благоуханний сельний крин.

Крізь плісняву холодних келій,
Крізь ладан, віск і клобуки,
Як очі грішниці веселі,
Сміються роки і віки.

Хай звук заплаканої міді
Скликає згорблених ченців,
Хай спис Євстафія Плакіди
Перед хрестом закаменів,

Хай прикладаються прочани
До переляканих ікон,
Хай пророкує Первозванний
Царів, панів, корону й трон,—

Та з палицею пілігрима
У нові села й городи
Прямує тінь неутолима
Григорія Сковороди.

1925